

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **Z. B.**, st. přísl. Mongolsko, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 4. 3. 2010 čj. MV-8231/VS-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27.11.2009 č.j. OAM-7459-20/TP-2009, jímž byla podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu podaná podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v žalobě uvádí, že podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců může správní orgán zamítnout žádost pouze za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého nebo rodinného života cizince. Dle názoru žalobce se správní orgány řádným způsobem nevypořádaly se zkoumáním a odůvodněním výše uvedené podmínky.

Skutečnost je, že žalobce byl na základě trestního příkazu vydaného Okresním soudem v Havlíčkově Brodě sp.zn. 2T 161/2008 dne 21.11. 2008 uznán vinným ze spáchání trestného činu podle § 201 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody ve výši šesti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v délce jednoho roku a dále byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvou let. Tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 5.12. 2008.

Žalobce považuje odůvodnění otázky přiměřenosti zásahu zamítavého rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ze strany správního orgánu prvního stupně za nepřezkoumatelnou, a to pro nedostatek důvodů. Tato nepřezkoumatelnost nebyla dle názoru žalobce odstraněna ani v rámci řízení o rozkladu. Správní orgány se touto otázkou zabývaly ryze formálně a nedostatečně, když pouze odkázaly na to, že žalobce může svůj další pobyt na území upravit prostřednictvím jiných pobytových oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.

Žalobce namítá, že správní orgány neučinily žádná relevantní zjištění, pro která by mohly konstatovat naplnění podmínky přiměřenosti zásahu zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Institut trvalého pobytu je sice nejvyšší formou úpravy pobytového režimu cizince, nicméně není formou privilegovanou, když zákon o pobytu cizinců dokonce u některých druhů trvalého pobytu nevyžaduje ani předchozí nepřetržitý pobyt žadatele na území České republiky. Žalobce pobýval na území nepřetržitě po dobu pěti let a splnil tím zákonnou podmínku pro podání žádosti o trvalý pobyt dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Proto nepostačuje odkaz na skutečnost, že žalobce může upravit svůj pobytový režim jiným způsobem, neboť takovéto odůvodnění není odůvodněním naplňujícím podmínku uvedenou v § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Pokud žalovaný v rámci svého rozhodnutí argumentuje ustanovením § 83 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákon, pak tato argumentace nemá správný právní podklad, neboť ustanovení § 83 trestního zákona upravuje pouze rozhodnutí o podmíněném odsouzení, když zahlázení odsouzení k trestu odnětí svobody je upraveno v ustanovení § 105 odst. 1 trestního zákona. V případě žalobce mu proto pro jeho trestní bezúhonnost ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců nepostačuje rozhodnutí o tom, že se ve zkušební době podmíněného odsouzení osvědčil, nýbrž pro zahlázení jeho odsouzení je nutno, aby byly splněny podmínky uvedené v § 105 odst. 1 trestního zákona. Pouze za splnění této podmínky je pak možno žalobce považovat za bezúhonného ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se tak s námitkou žalobce vypořádal nedostatečným způsobem, když nesprávně aplikoval příslušná ustanovení trestního zákona ve vztahu k otázce trestní bezúhonnosti dle zákona o pobytu cizinců. Tato nesprávná aplikace podmínek pro zahlázení odsouzení vedla k následnému nesprávnému závěru o tom, že při pouhém naplnění § 83 trestního zákona nebrání žalobci nic v pobytu na území v jiném režimu než požadovaném.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že odkazuje na obsah spisového materiálu a popírá oprávněnost žalobních tvrzení. Poukázal na to, že v případě řízení o vydání povolení k trvalému pobytu si ministerstvo vždy musí vyžádat výpis z evidence Rejstříku trestů. Žádost žalobce byla správně zamítnuta podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, když žalobce nesplňoval podmínku trestní záchovalosti. Nepovolení k trvalému pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého či rodinného života v případě žalobce nebylo shledáno nepřiměřené. Odkaz na § 83 trestního zákona odpovídal tomu, že žalobce byl odsouzen podmíněně. Žalovaný závěrem znovu zdůraznil, že povolení k trvalému pobytu je nejvyšším možným oprávněním pobytu cizince a k žalobci nebyly zjištěny žádné

okolnosti, které by vedly k nutnosti tohoto režimu užít. Ze všech těchto uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 9.9. 2009 byla Ministerstvu vnitra doručena žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu. Z výpisu z evidence Rejstříku trestů bylo zjištěno, že žalobci byl trestním příkazem Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 21.11. 2008 sp.zn. 2T 161/2008 uložen za trestný čin podle § 201 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb. podmíněný trest odnětí svobody v délce šesti měsíců se zkušební dobou do 5.12. 2009 a současně mu byl uložen trest zákazu činnosti na dobu dvou let spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu.

Dne 18.11. 2009 bylo žalovanému doručeno vyjádření žalobce k podkladům pro rozhodnutí, kde uvedl, že není možno jeho žádost zamítnout ani podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť takové rozhodnutí by bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. V České republice totiž žije dcera žalobce, která je v péči své matky.

Rozhodnutím ze dne 27.11. 2009 č.j. OAM-7459-20/TP-2009 byla žádost žalobce podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců zamítnuta. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žadatel byl odsouzen pro trestný čin podle § 201 odst. 1 trestního zákona a nesplňuje tak podmínku trestní zachovalosti podle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K otázce možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že na území České republiky pobývá manželka žalobce společně s dcerou žalobce, které mají na území povolen trvalý pobyt na adrese T. 10, P.. Žalobce sám pobývá na území v rámci uděleného víza nad 90 dnů s platností do 7.12. 2009, a to na adrese g.. J. 17, P.. Dle názoru žalovaného nemění výše uvedené skutečnosti v kombinaci s výrokem rozhodnutí současný soukromý nebo rodinný stav u žalobce, neboť rodinné vztahy mohou být realizovány v rámci jiných forem pobytu dle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný proto vydané rozhodnutí považuje za přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalovaný dále podotkl, že trvalý pobyt je jednou z nejvyšších forem úpravy pobytového režimu cizinců na území, kterému předcházejí ještě další formy pobytu. Žalobce tak má možnost si svůj další pobyt na území České republiky upravit prostřednictvím jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, ve kterém uvedl, že odůvodnění otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu. V tomto ohledu argumentoval obdobně jako později v podané žalobě.

Rozklad žalobce byl zamítnut rozhodnutím ministra vnitra ze dne 4.3. 2010 č.j. MV-8231/VS-2010.

Ministr vnitra v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že ze spisového materiálu bylo zjištěno, že k úvaze o přiměřenosti zamítavého rozhodnutí vedla prvoinstanční správní orgán skutečnost, že žadatel se svojí manželkou i nezletilou dcerou, které mají na území povolen trvalý pobyt, nesdílí již od roku 2008, jak to vyplývá z údajů cizineckého informačního systému a z údajů uvedených žalobcem v rámci řízení v jeho žádosti, společnou domácnost. Prvoinstanční správní orgán ve své další úvaze o možnosti žalobce pobývat na území v nižší formě pobytu se dále řídil doloženou skutečností, že žalobci byl uložen podmíněný trest se zkušební dobou platnou do 5.12. 2009. S ohledem na znění ustanovení § 83 zákona č. 40/2009 Sb., kterým jsou popsány okolnosti zahlázení podmíněného trestu, lze dospět k závěru, že za splnění ostatních podmínek příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, žalobci nic

nebrání v pobytu na území v jiném režimu než požadovaném. V souladu s výše uvedeným je tedy nutné konstatovat, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu z hlediska zásahu do soukromých nebo rodinných poměrů žalobce nelze považovat za nepřiměřené.

Ministr vnitra proto uzavřel, že žádost o povolení k trvalému pobytu byla správně zamítnuta podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

S ohledem na to, že s účinností od 1. 1. 2011 přešla pravomoc rozhodovat o odvolání proti rozhodnutím Ministerstva vnitra ve věcech pobytu cizinců na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, jednal soud nadále jako s žalovaným s touto Komisí (§ 69 s. ř. s.)

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*

Podle § 174 zákona o pobytu cizinců *za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá*

a) ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu,

b) v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.

Je zřejmé, že žalobce v době podání žádosti (a v době rozhodování správního orgánu prvního stupně) podmínku trestní zachovalosti nesplňoval. V tomto ohledu není mezi žalobcem a žalovaným sporu. Spor je pouze o to, zda zamítnutí žádosti je „přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“

Správní orgány odůvodnily přiměřenost zásahu tím, že žalobci nic nebrání v tom, aby svůj pobyt na území České republiky realizoval v rámci jiného pobytového režimu. Žalobce naproti tomu poukazoval na to, že na území ČR žije v rámci trvalého pobytu jeho manželka a jejich společná dcera.

Soud narozdíl od žalobce považuje odůvodnění rozhodnutí správních orgánů za dostatečné. Pochopitelně lze souhlasit s tvrzením, že pro žalobce může být problematické i získání nižší formy povolení pobytu. Např. podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců (jehož se žalobce v žalobě dovolává) platí, že *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.* Je tedy zřejmé, že skutečnost, že žalobce má záznam v Rejstříku trestů, představuje určitou komplikaci při žádosti v zásadě

o jakýkoli pobytový status. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, nejedná se však o překážku absolutní, neboť i citované ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ukládá povinnost správním orgánům rozhodujícím o takové žádosti zkoumat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince (stejně jako ust. § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců v případě trvalého pobytu).

Lze tedy souhlasit se správními orgány v tom, že žalobce má možnost řešit svůj pobyt na území České republiky v rámci jiného režimu než je trvalý pobyt. S úvahou správních orgánů, že po dobu trvání zkušební doby stanovené trestním příkazem není žádoucí žalobci povolovat trvalý pobyt, nelze než souhlasit a soudu se jeví jako logická a odpovídající zákonu. Taková úvaha nijak nevybočuje ze zákonných mezí správního uvážení. Odůvodnění správních orgánů v tomto směru se proto jeví soudu jako dostatečné.

Stranou pozornosti nelze nechat ani fakt (žalobcem v žalobě zcela opomenutý), že správní orgány při svém rozhodování zohlednily mj. i tu skutečnost, že žalobce má evidován pobyt na jiném místě, než je místo trvalého pobytu jeho manželky a dcery. I tento fakt je třeba vzít do úvahy při posuzování závažnosti dopadů zamítnutí žádosti o povolení trvalého pobytu a podpůrně svědčí ve prospěch závěru o správnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Ve světle shora uvedených závěrů je tak zcela irrelevantní námitka žalobce poukazující na údajně špatnou aplikaci příslušných ustanovení trestního zákona ze strany správních orgánů. Z hlediska povolování trvalého pobytu je zcela nerozhodné, zda je zapotřebí k „odstranění“ záznamu v Rejstříku trestů u žalobce výslovné rozhodnutí trestního soudu o zahlázení odsouzení (jak tvrdí žalobce) anebo zda postačuje usnesení soudu o tom, že žalobce se ve zkušební době osvědčil (jak je uvedeno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí). Přesto soud považuje za nutné uvést, že správní orgány při výkladu norem trestního práva nepochybily a je to žalobce, kdo je vykládá nesprávně.

Podle § 83 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, *jestliže podmíněně odsouzený vedl ve zkušební době řádný život a vyhověl uloženým podmínkám, vysloví soud, že se osvědčil.*

Podle § 83 odst. 3 trestního zákoníku *neučinil-li soud do jednoho roku od uplynutí zkušební doby rozhodnutí podle odstavce 1, aniž na tom měl podmíněně odsouzený vinu, má se za to, že se podmíněně odsouzený osvědčil.*

Podle § 83 odst. 4 trestního zákoníku *bylo-li vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil, anebo má-li se za to, že se osvědčil, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.*

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 269/1994 Sb. o Rejstříku trestů, *ve výpisu se uvedou všechna odsouzení včetně údajů o průběhu výkonu uložených trestů a ochranných opatření, pokud se podle zákona na pachatele nehledí, jako by nebyl odsouzen, a to včetně odsouzení cizozemskými soudy, na která se hledí jako na odsouzení soudy České republiky. Ve výpisu se neuvádějí údaje zaznamenané do evidence Rejstříku trestů podle § 4a, na které se nehledí jako na odsouzení soudy České republiky.*

Je tedy zřejmé, že pokud trestní soud podle § 83 odst. 1 trestního zákoníku vydá rozhodnutí o tom, že se pachatel ve zkušební době osvědčil, nemá již takový pachatel záznam ve výpisu z evidence Rejstříku trestů a splňuje tak podmínku trestní zachovalosti dle § 174 zákona o pobytu cizinců. V případě podmíněného odsouzení tak není zapotřebí zvláštního rozhodnutí o zahlázení odsouzení ve smyslu § 105 a § 106 trestního zákoníku.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. března 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu